

Sygn. akt V U 595/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 listopada 2015 r.

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Regina Stępień

Protokolant: star. sekr. sądowy Ewelina Trzeciak

po rozpoznaniu w dniu 4 listopada 2015 r. w Legnicy

sprawy z wniosku J. J.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o ponowne ustalenie wysokości emerytury

na skutek odwołania J. J.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

z dnia 5 czerwca 2015 r.

znak (...)

oddala odwołanie

Sygn. akt: VU 595/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 5 czerwca 2015 r., znak (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L., po rozpoznaniu wniosku J. J. z dnia 5 maja 2015 r. odmówił mu prawa do ponownego ustalenia wysokości emerytury poprzez przeliczenie podstawy wymiaru świadczenia. W uzasadnieniu, powołując się na art. 114 ustawy o emeryturach i rentach z FUS (dalej: „ustawa emerytalna”), organ rentowy wskazał, że wnioskodawca nie przedłożył żadnych nowych dokumentów, które miałyby wpływ na wysokość świadczenia. ZUS wskazał też, że brak było podstaw prawnych, by przeliczyć pobierane przez niego świadczenie z zastosowaniem wskazanej przez niego kwoty bazowej w wysokości 2716,71 zł.

Od powyższej decyzji odwołanie złożył wnioskodawca, J. J., domagając się jej zmiany i ponownego przeliczenia podstawy wymiaru emerytury. Precyzując swoje żądanie na rozprawie w dniu 4 listopada 2015 r., wnosił o przeliczenie wysokości emerytury z uwzględnieniem zarobków z lat 1961-1972, na podstawie dokumentów, w tym zaświadczenia Rp-7, jakie dostarczył organowi rentowemu w 1995 r. Twierdził, że obowiązujące wtedy przepisy dawały mu taką możliwość.

W odpowiedzi na odwołanie, Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o jego oddalenie uzasadniając swoje stanowisko jak w zaskarżonej decyzji, powołując się nadto na zapadłe dotychczas w stosunku do wnioskodawcy prawomocne orzeczenia sądowe, oddalające jego odwołania od decyzji odmawiających mu przeliczenia świadczenia w sposób wskazany w odwołaniu rozpatrywanym w niniejszej sprawie.

Sąd ustalił:

Wnioskodawca, J. J. w dniu 21.11.1995r. złożył pierwszy wniosek o emeryturę. Do wniosku dołączył druki Rp7 z dnia 20.03.1995r. z lat 1983-1987 oraz Rp7 z dnia 27.03.1995r. z lat 1988-1990.

Przy ustalaniu prawa do świadczenia organ rentowy ustalił okres składkowy 40 lat i 11 miesięcy. Decyzją z dnia 25 lutego 1996r. organ rentowy ustalił wysokość emerytury J. J. przy przyjęciu wskaźnika wysokości podstawy wymiaru wynoszącego 104,68% ustalonego przy przyjęciu wynagrodzenia stanowiącego podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne z lat 1985-1990 (k.53 tom I akt ZUS).

W dniu 14.08.2006r. wnioskodawca złożył wniosek o przeliczenie podstawy wymiaru emerytury z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu.

Do wniosku przedłożył kserokopie kart wynagrodzeń z lat 1966-1971 i 1976-1978.

Wyliczony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru z :

- liczby lat i okresu przyjętego dotychczas do obliczenia podstawy wymiaru tj. z 6 lat kalendarzowych wyniósł 104,68% ,
- z kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych z 20 lat poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę tj. z okresu 1975-1994 wyniósł 76,78% (lata 1981-1990),
- z kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych z 20 lat poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono ponownie wniosek o ponowne ustalenie świadczenia tj. z okresu 1986-2005 wyniósł 52,25% (lata 1986-2005),
- z 20 najkorzystniejszych lat wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, organ rentowy wskazał iż brak było możliwości obliczenia WWPW z 20 lat, gdyż wnioskodawca przedłożył zarobki jedynie z 17 lat pracy.

Wyliczony wskaźnik był niższy od wskaźnika wysokości podstawy poprzednio ustalonego w wysokości 104,68%, zatem brak było podstaw do zmiany decyzji.

W dniu 12.10.2006r. wnioskodawca J. J. ponownie złożył wniosek o przeliczenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru według najkorzystniejszego wariantu. Do wniosku dołączył Rp 7 z dnia 11.10.2006r. z okresu zatrudnienia 1988-1995.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. decyzją z dnia 20.10.2006r. przeliczył mu emeryturę od dnia 01.08.2006r.

Organ rentowy dokonał sporządzenia wariantowanego przy ustalaniu podstawy wymiaru z:

- z 10 lat wybranych z 20 lat przed złożeniem wniosku o przeliczenie tj. z lat 1986-2005- wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 91,17% (z lat 1986-1995),
- z 20 lat wybranych z całego okresu ubezpieczenia wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 113,06% (lata 1966-1971, 1976-1978, 1984-1994).

Wobec powyższego, organ rentowy ustalił najkorzystniejszy dla wnioskodawcy wskaźnik wysokości podstawy wymiaru 113,06% według którego obliczył wysokość świadczenia.

W dniu 02.01.2007r. J. J. ponownie złożył wniosek o przeliczenie podstawy wymiaru i o przyjęcie do jej ustalenia, zarobków z lat 1966-1975. Do wniosku dołączył zaświadczenie o zatrudnieniu wynagrodzeniu z roku o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z roku 1984, w którym pracował na 1/2 etatu w (...) Sp. z o.o. w L..

W dniu 12.01.2007r. przedłożył wykaz kwot pobieranego zasiłku dla bezrobotnych.

Decyzją z dnia 10.01.2007r. ZUS przeliczył podstawę wymiaru od 01.08.2006r. według najkorzystniejszego wariantu z 20 lat kalendarzowych. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 115,22%.

W dniu 11.01.2007r. wnioskodawca J. J. przedłożył kserokopie kart zarobkowych z lat 1978-1983. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru po uwzględnieniu tych zarobków wzrósł do 123,37%.

W dniu 19.01.2007r. wnioskodawca wniósł o przyznanie emerytury na podstawie art. 27 ustawy emerytalnej

Decyzją z dnia 26.02.2007r. (...) Oddział w L. wstrzymał wypłatę emerytury (...) i ustalił prawo do emerytury (...) od dnia 01.01.2007r. Część socjalna emerytury (...) została ustalona od tej samej kwoty bazowej, którą przyjęto do ustalenia emerytury (...). Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 123,37%. Przyznając emeryturę (...), ZUS ustalił jej wysokość na podstawie z art. 53 ust. 1-3 ustawy emerytalnej, gdyż wnioskodawca nie wykazał się co najmniej 30 miesięcznym okresem podlegania ubezpieczeniu po przyznaniu emerytury (...).

Od decyzji tej wnioskodawca wniósł odwołanie do Sądu Okręgowego w Legnicy, który wyniku rozpoznania tego odwołania, wyrokiem z dnia 18 października 2007r. -sygn. akt VU514/07- oddalił odwołanie, z którym nie zgadzał się wnioskodawca wnosząc od tego wyroku apelację. Sąd Apelacyjny we Wrocławiu rozpoznając apelację od w/w wyroku Sądu Okręgowego w Legnicy, wyrokiem z dnia 30 kwietnia 2008r. o sygn. akt III AUa 2259/07 oddalił apelację wnioskodawcy.

W dniu 23.01.2009r. J. J. złożył wniosek o przeliczenie podstawy wymiaru emerytury z uwzględnieniem minimalnego wynagrodzenia za okresy pozostawania w stosunku pracy, za które nie można ustalić podstawy wymiaru składek. W związku z tym w myśl art. 2 ustawy z dnia 04.09.2008r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2008r. Nr 192, poz. 1180) decyzją z dnia 27.02.2009r. ZUS dokonał wnioskowanego przeliczenia przyjmując minimalne wynagrodzenia za okresy:

- w (...) browarze piwnym (...) od 16.01.1954r. do 10.09.1956r.,
- w (...) Spółdzielni w K. od 15.04.1958r. do 15.11.1959r.,
- w Przedsiębiorstwie (...) w L. od 05.09.1962r. do 31.12.1965r. oraz od 01.01.1972r. do 31.12.1975r.

Wysokość świadczenia nie uległa zmianie.

Ponownie od tej decyzji pan J. J. wniósł odwołanie do Sądu Okręgowego w Legnicy, który w wyniku rozpoznania tego odwołania, wyrokiem z dnia 05 maja 2009r. sygn. akt VU 883/09 w pkt. I - oddał odwołanie, a w pkt. II - w części dotyczącej wyliczenia podstawy wymiaru z uwzględnieniem wynagrodzeń w latach 1966-1971 oraz wyliczenia emerytury w oparciu o wskaźnik 145,45% odwołanie odrzucił

Kolejne wnioski w zakresie przeliczenia emerytury, J. J. złożył w (...) Oddział w L. w dniach : 23 sierpnia 2010r. (karta 20 tom VII akt ZUS), 27 września 2010r. (karta 24 tom VII akt ZUS), 05 października 2010r. (karta 34 tom VII akt ZUS), 18 października 2010r. (karta 39 tom VII akt ZUS). Wniosek z dnia 18 października 2010r. Został rozpoznany wydaniem dnia 28 października 2010r. decyzji o odmowie dokonania przeliczenia świadczenia emerytalnego wnioskodawcy (karta 40 tom VII akt ZUS). Od tej decyzji J. J. złożył odwołanie do Sądu Okręgowego w Legnicy, który wyrokiem z dnia 22 marca 2011r., sygn. akt VU 1231/10, oddalił odwołanie. Od powyższego wyroku apelację złożył J. J.. Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 22 czerwca 2011r., sygn. akt III AUa 551/11 , oddalił apelację od w/w wyroku, potwierdzając prawidłowość dotychczasowego stanowiska organu rentowego w przedmiocie wysokości emerytury wnioskodawcy.

Dnia 04 października 2011r. J. J. złożył kolejny wniosek, w którym wskazał, iż domaga się o ponowne przyznanie emerytury (k.1 tom VIII akt ZUS).

W następstwie w/w wniosku organ rentowy wydał dnia 20 października 2011 r. decyzję odmowną. Wnioskodawca odwołując się od tej decyzji, kwestionował wysokość wynagrodzeń za wskazane lata, a nadto ponownie domagał się wyliczenia wskaźnika wvpw z 6 lat kalendarzowych obejmujących lata 1966-1971, dla których wskaźnik emerytury wynosi 145,45 %. Odwołanie to zostało prawomocnie oddalone wyrokiem Sądu Okręgowego w Legnicy z dnia 14 listopada 2012 r. w sprawie o sygn. akt VU 1476/11.

Dnia 5 maja 2015 r. wnioskodawca złożył ponowny wniosek o przeliczenie emerytury z uwzględnieniem wymiaru wynagrodzenia z lat 1954-1995, przedkładając pismo ZUS z dnia 8 października 2010 r., znajdujące się w tomie VII akt emerytalnych ZUS, a nadto pismo, w którym wnosi o wyliczenie emerytury na podstawie przepisów ustawy z 1995 r. na kwotę „około 3225 zł”.

W wyniku rozpoznania powyższego wniosku, ZUS wydał decyzję odmawiającą ponownego przeliczenia emerytury, będącą przedmiotem niniejszej sprawy.

Dowód : akta ubezpieczeniowe wnioskodawcy – ton I-VIII;

- wyrok Sądu Okręgowego w Legnicy z dn. 1.10.2007 r. z uzasadnieniem – k. 57 i 61-68 akt dołączonych VU 514/07;
- wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dn. 30.04.2008 r. z uzasadnieniem – k. 109 i 112-115v akt dołączonych VU 514/07;
- wyrok Sądu Okręgowego w Legnicy z dn. 5.05.2009 r. z uzasadnieniem – k. 9 i 12-13v akt dołączonych VU 883/09;
- wyrok Sądu Okręgowego w Legnicy z dn. 22.03.2011 r. z uzasadnieniem – k. 15 i 28-31v akt dołączonych VU 1231/10;
- wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dn. 22.06.2011 r. z uzasadnieniem – k. 59 i 61-66 akt dołączonych VU 1231/10;
- wyrok Sądu Okręgowego w Legnicy z dn. 14.11.2012 r. z uzasadnieniem – k. 170 i 173-186 akt dołączonych VU 1476/11.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z przepisem art. 114 ust. 1 ustawy emerytalnej prawo do świadczeń lub ich wysokość ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji w sprawie świadczeń zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub na ich wysokość.

Z treści tego przepisu wynika jednoznacznie, że ponowne ustalenie prawa do świadczeń - zarówno na wniosek osoby zainteresowanej jak i z urzędu - wymaga kumulatywnego spełnienia przesłanek ustawowych wymienionych w tym przepisie, a mianowicie: 1) przedłożenie nowych dowodów lub ujawnienie nowych okoliczności, 2) nowe dowody lub okoliczności istniały przed wydaniem decyzji, 3) nowe dowody zostały przedłożone lub nowe okoliczności zostały ujawnione po dniu uprawomocnienia się decyzji, 4) nowe dowody lub nowe okoliczności nie były znane organowi w dniu wydania decyzji, 5) nowe dowody lub nowe okoliczności faktyczne mają wpływ na prawo do świadczeń lub na ich wysokość. W sytuacji gdy po uprawomocnieniu się decyzji przyznającej prawo do emerytury, nie przedstawiono nowych dowodów, istniejących przed dniem wydania tej decyzji a nieznanymi w tym dniu organowi rentowemu, to organ rentowy nie może z urzędu wszcząć postępowania o ponowne ustalenie prawa do świadczeń w trybie art. 114 ust. 1a w związku z ust. 1 ustawy z 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

W tym kontekście istotny dla rozstrzygnięcia jest fakt, iż w zakresie prawa do przeliczenia emerytury z uwzględnieniem zarobków z lat 1961-1972 organ rentowy wydał już kilka przytoczonych wyżej decyzji odmownych, od których odwołania wnioskodawcy zostały oddalone prawomocnymi wyrokami sądów. Skoro ubezpieczony złożył ponowny

wniosek o analogiczne przeliczenie świadczenie, jego merytoryczne rozpoznanie musi być poprzedzone spełnieniem przesłanek określonych normą art. 114 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. W realiach rozpoznanej sprawy, do nowego wniosku, rozpoznanego badana decyzją z dnia 5 czerwca 2015 r., ubezpieczony nie przedłożył żadnych nowych dowodów ani też nie ujawnił okoliczności istniejących przed wydaniem decyzji, które mają wpływ na wysokość emerytury. Jak sam zresztą dobitnie sprecyzował na rozprawie – żądał ustalenia wwpz za lata 1961-1972 w oparciu o dokumenty, które stanowiły podstawę wcześniej wydanych decyzji i wyroków w tej kwestii. Nie zostały zatem w sprawie spełnione przesłanki określone przepisem art. 114 ust. 1 ustawy emerytalnej i z tego względu nie jest aktualnie możliwe ponowne ustalenie wysokości emerytury na podstawie przedłożonych wraz z odwołaniem kserokopii dotychczas przedkładanych już dokumentów.

W tych okolicznościach, oparta na normie art. 114 ust. 1 ustawy emerytalnej decyzja odmowna, nie narusza prawa.

Na marginesie jedynie, odnosząc się do argumentów odwołania należy stwierdzić, iż także z przyczyn merytorycznych odwołanie nie zasługiwałoby na uwzględnienie. Jak wynika z całokształtu wywodów wnioskodawcy podnoszonych po raz kolejny w niniejszej sprawie, swojego pokrzywdzenia upatruje głównie w błędnym wyliczeniu podstawy wymiaru świadczenia, dokonany w pierwotnej decyzji przyznającej mu świadczenie z dnia 25 lutego 1996r. Organ rentowy ustalił w niej wysokość emerytury przy przyjęciu wskaźnika wysokości podstawy wymiaru wynoszącego 104,68%, ustalonego przy przyjęciu wynagrodzenia stanowiącego podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne z lat 1985-1990. Natomiast zdaniem wnioskodawcy, korzystnym dla niego byłoby ustalenie tej podstawy w oparciu o wynagrodzenia z wybranych lat od 1961 roku do 1972 roku. Jednakże taka możliwość prawna nie istnieje ani za rządów obecnej ustawy emerytalnej (co szeroko omówiono w dotychczasowych orzeczeniach sądowych), ani nie istniała w czasie obowiązywania przepisów ustawy z dnia 17 października 1991r. o rewalforyzacji emerytur i rent, o zasadach ustalania emerytur i rent oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz.U. Nr 104, poz 450 ze zm.). Wnioskodawca zdaje się zupełnie pomijać fakt, że obowiązujący w dniu złożenia pierwszego wniosku o emeryturę przepis art. 7 tej ostatniej ustawy stanowił wyraźnie, że podstawę wymiaru emerytury w 1995 roku stanowiła podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne w okresie kolejnych 6 lat kalendarzowych wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 15 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę. W przypadku wnioskodawcy zatem miał on prawo wyboru 6 lat z okresu 1980-1994. W tym stanie rzeczy argumentacja wnioskodawcy i jego wywody nie mają obecnie i nigdy nie miały też w roku 1995 żadnego prawnego uzasadnienia, co niejednokrotnie potwierdziły kolejne wyroki sądowe powołane wyżej. Subiektywne przekonanie wnioskodawcy odnośnie „słuszności” czy „sprawiedliwości” innego sposobu wyliczenia emerytury nie mają zaś znaczenia przy ocenie prawidłowości zaskarżonej decyzji ZUS, ocenianej przez Sąd tylko pod kątem zgodności z obowiązującym prawem.

Z uwagi na powyższe, Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. pozbawione uzasadnionych podstaw odwołanie oddalił.